

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. J.**

skazanego za czyn z art. 56§1 k.k.s. w zw. z art. 37§1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 6§2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 21 stycznia 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 24 maja 2023r., sygn. akt II K 711/20, zmienionego w części wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 13 września 2024 r., sygn. akt II Ka 962/23

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia jest możliwe jedynie wówczas, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonanie orzeczenia pociągnęłoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, podnosząc też, że wniosek ten powinien zawierać dodatkową argumentację wskazującą na duże

prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w skardze zarzutu i przez to nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania.

Wniosek sporządzony w niniejszej sprawie opiera się co do zasady na ważkości podniesionych zarzutów kasacyjnych, nie zawiera natomiast takiej argumentacji, która przemawiałaby za wstrzymaniem wobec M. J. zapadłego wobec niego orzeczenia.

Zauważenia wymaga, że wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, aktualnie zaś, wobec uprawomocnienia się wyroku w sprawie, wykonaniu podlega obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa należności publicznoprawnych (w kwocie 67.923.854,00 zł oraz 14.835.302,00 zł) w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku.

W uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie orzeczenia obrońca podniósł, że obecnie oskarżony musi się liczyć z podejmowaniem wobec niego działań egzekucyjnych, a jednocześnie, w przypadku niewykonania obowiązku w terminie określonym przez Sąd, jego zachowanie zostanie uznane za uchylanie się od wykonania tego obowiązku w okresie próby, co skutkować może decyzją Sądu o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności, która obecnie jest zawieszona. W ocenie obrony należność wymagana od skazanego stanowi w rzeczywistości zaległość podatkową Spółki, a nie oskarżonego, który pełnił w niej funkcję Prezesa Zarządu, a tym samym brak było podstaw do jej orzeczenia przez Sąd. W tej przestrzeni skarżący postawił w kasacji zarzuty wystąpienia w sprawie bezzwzględnych przesłanek odwoławczych z art. 439§1 pkt 5 i pkt 7 k.p.k.

Skarżący nie wykazał jednak w zaprezentowanej argumentacji, że wykonanie przez skazanego nałożonego przez Sąd obowiązku, jeszcze przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, skutkowałoby nieodwracalnymi konsekwencjami – takiego bowiem charakteru nie mają zobowiązania finansowe.

Podkreślenia też wymaga, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532§1 k.p.k. wniosku, nie może być kompleksowa merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów. Na obecnym etapie postępowania, nie przesądzając kierunku przyszłego rozstrzygnięcia, wskazać jedynie można, że zdecydowanie

przedwczesne byłoby twierdzenie, że w sprawie już obecnie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, tym bardziej, gdy uwzględni się fakt, że w odpowiedzi na wywiedziony nadzwyczajny środek odwoławczy prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Jednocześnie sam fakt złożenia nadzwyczajnego środka odwoławczego nie może obligować Sądu Najwyższego do wstrzymania wykonania orzeczenia, bowiem nie można zapominać, że w sprawie zapadł prawomocny, a więc wykonalny wyrok.

Powyższe powoduje, że tak sformułowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

l.n

r.g.